21/11/2026

Εισόδια της Θεοτόκου: Εορτή τιμής στην παιδαγωγία

/ Γνώμες

Τα Εισόδια της Θεοτόκου γιορτάζονται από την Εκκλησία μας, ως μια από τις σημαντικότερες εορτές, που αφορούν στο πρόσωπο της Παναγίας, τις επονομαζόμενες και Θεομητορικές. Αν και η διήγηση των Εισοδίων δεν βρίσκεται ενταγμένη σε ένα από τα τέσσερα Ευαγγέλια, αλλά σε ένα Απόκρυφο, το Πρωτευαγγέλιο Ιακώβου, η Εκκλησία την ενέταξε στον λατρευτικό της κύκλο ήδη από τα μέσα του έβδομου αιώνα.

- Ηλίας Λιαμής, Πρόεδρος Συνοδικής Υποεπιτροπής Καλλιτεχνικών Εκδηλώσεων και Μουσικών Συνόλων της Εκκλησίας της Ελλάδος, Καθηγητής Ελληνογαλλικής Σχολής “ΑΓΙΟΣ ΙΩΣΗΦ”

Ίσως, με μια πρώτη ματιά, να υπέθετε κανείς, πως η σημασία του προσώπου της Παναγίας ήταν επόμενο να συμπαρασύρει όλες τις πτυχές, γνωστές ή λιγότερο γνωστές, της ζωής της. Έτσι, μια φαινομενικά ασήμαντη στιγμή της, η παράδοσή

της στον Ναό από τα τρία κιόλας χρόνια της, να αναδεικνύεται χωρίς κάποιο ιδιαίτερο νόημα ή σημασία. Είναι όμως έτσι;

Καθώς πλησιάζει η μεγάλη γιορτή των Χριστουγέννων, η Εκκλησία έρχεται, με τον εορτασμό των Εισοδίων, να αναδείξει τις ανθρώπινες ρίζες του Θεανθρώπου. Ο Ιησούς Χριστός είναι Θεός, συγχρόνως όμως αποτελεί το τελευταίο κεφάλαιο μιας μεγάλης ιστορίας ευσεβείας, που ξεκινά από πολύ παλιά και φτάνει μέχρι την Παναγία. Το σχέδιο της σωτηρίας των ανθρώπων δεν πρόεκυψε ξαφνικά. Αντίθετα, προετοιμάστηκε μέσω της διαδοχής ευσεβών γενεών, οι οποίες μετέδιδαν, η μία στην άλλη, την εμπειρία σχέσης με τον Θεό, αλλά και ένα μεγάλο όραμα: Τον ερχομό του Μεσσία. Φαίνεται έτσι, το θαύμα της Βηθλεέμ να στηρίχτηκε σε μια φωτεινή κλωστή ελπίδας μέσα στον χρόνο, ελπίδας, που αν και δοκιμάστηκε από εμπόδια και πειρασμούς, όπως τους γνωρίζουμε από την Παλαιά Διαθήκη, άντεξε και εκπληρώθηκε όταν έφτασε το πλήρωμα του χρόνου.

Τονίζουμε συχνά την αγιότητα της Παναγίας, την ανάδειξή της ως σκεύους εκλογής, τα χαρακτηριστικά και την ποιότητα της προσωπικότητάς της, που επέτρεψαν την εκπλήρωση της μεγάλης της αποστολής. Σήμερα όμως, τα Εισόδια, έρχονται να μας θυμίσουν, πως πέραν των Θείων δωρεών, η προσωπικότητα της Παναγίας διαμορφώθηκε και από την ανατροφή της. Συνεργάτες στην ανάδειξή της υπήρξαν, πρωτίστως ο Θεός, αλλά και όλοι οι προπάτορες της, οι οποίοι με συνέπεια και επιμονή, κράτησαν ζωντανή την πίστη στον Θεό μιας ολόκληρης γενεαλογίας μέχρι και τη δική της γέννηση.

Ουσιαστικά, σήμερα τιμούμε όλους τους προπάτορες της Παναγίας, με τελευταίους τον Ιωακείμ και την Άννα, τους γονείς της. Ευρύτερα όμως με αφορμή αυτή την εορτή, αποδίδουμε τιμή στον ευσεβή γονιό, στον ευσεβή δάσκαλο και στον κάθε αφανή συντελεστή, που με τον λόγο και τον παράδειγμά του διαμορφώνει νέες ψυχές, έτοιμες να ακούσουν λόγο Θεού και να καρποφορήσουν.

Τιμούμε όλους εκείνους, που με υπομονή μετέτρεψαν το ξερό χώμα των εκάστοτε νέων γενεών σε χωράφι μαλακό, έτοιμο να δεχτεί σπόρο αγαθό και να δώσει εκατονταπλάσιο καρπό. Ανάμεσά τους, και ίσως αυτοί αξίζουν τιμή μεγαλύτερη, είναι εκείνοι, που επέμειναν σε μια χριστιανική διαπαιδαγώγηση, έστω και αν όλες οι εξωτερικές συνθήκες ήταν εναντίον, φορές φορές μάλιστα ήταν επικίνδυνες και απειλητικές. Και άλλοτε, κάποιοι από αυτούς, υπέμειναν την άρνηση, την αντίδραση και την απόρριψη ακόμη και από εκείνους, τους οποίους είχαν αναλάβει να κρατήσουν στον δρόμο προς το μεγάλο, το πανανθρώπινο όραμα ενός κόσμου καλύτερου, στηριγμένου στην αγάπη και την ειρήνη του μεγάλου Δασκάλου.

Υπήρξαν τέτοιοι παιδαγωγοί, που δεν αξιώθηκαν να δουν τους καρπούς του κόπου τους και που συχνά η απογοήτευση και ο πειρασμός της ματαιότητας, τους χτύπησε την πόρτα. Κι όμως, αν και έφυγαν από τη ζωή, το έργο τους απέδωσε καρπούς απρόσμενους και σφράγισε τη μνήμη ανθρώπων με την εφηβική ή την νεανική τους ηλικία αγριεμένη, αργότερα όμως την ωριμότητά τους πλημμυρισμένη από δωρεές απρόσμενες, καρπούς γονιών ή δασκάλων που δεν εγκατέλειψαν την κατά Θεόν παιδαγωγία και που δεν λησμονήθηκαν ποτέ.

Αν κάποιοι από μας στηρίζουμε τις ελπίδες μας στον Θεό και αντλούμε κουράγιο και έμπνευση από τον Λόγο και τη Χάρη Του, είναι διότι κάποιοι συνέβαλαν στα δικά μας Εισόδια στην Εκκλησία της αγάπης Του. Και αν μετά, από μας , οι επερχόμενες γενεές θα κρατήσουν αναμμένη της φλόγα της ελπίδας για ένα καλύτερο «αύριο», θα είναι διότι αποδεχτήκαμε την κλήση του Χριστού να γίνουμε συνεργάτες στο έργο του, όπως ακριβώς το αποδέχτηκε η Παναγία, που σήμερα επαφίεται στα χέρια του Θεού και ετοιμάζεται να συμβάλλει στην συγκλονιστικότερη στιγμή της παγκόσμιας ιστορίας. Μακάρι, κι εμείς στην πρόσκληση Του αυτή, να μην αποστρέψουμε το πρόσωπό μας.

ΠΗΓΗ: ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ